

[Ole Bjørn Kraft.]

løse, er for mig et stærkt vidnesbyrd om, at vi nu må betragte forholdene ud fra helt andre synspunkter, end vi havde håbet, da krigen sluttede. Den tryghed og sikkerhed, som vi havde ventet at kunne skabe efter krigen, er ikke blevet til virkelighed. Det er ikke lykkedes at opbygge et universalt sikkerhedssystem, og derfor har frygten for krig i folkens sind afløst håbet om freden.

I den udenrigspolitiske debat d. 10. marts i fjor redegjorde jeg for min opfattelse af årsagerne hertil. Den russiske ekspansion og de kommunistiske partiers forenede anstrengelser for at bane vejen for en tilstand af usikkerhed og opløsning, der kan åbne landene for en verdensrevolution — en verdensrevolution under russisk ledelse —, har tvunget de demokratiske stater i verden til at tage problemet om deres sikkerhed, såvel den ydre som den indre, op til en fornyet prøvelse. Det er ikke dem, der har taget initiativet til at opdele verden i sikkerhedszoner. Når demokratierne nu slutter sig sammen i unioner eller alliancer, har det kun eet formål: at søge at skabe et bolværk, bag hvilket de kan få lov til at leve i fred og under de livsvilkår og den styreform, de selv frit har valgt sig. Intet i disse sammenslutninger former en spydsod, der fjendtligt retter sig mod nogen anden stat. De er skabt, fordi ingen af dem længere med tryghed kan regne med De Forenede Nationer som en afgørende sikkerhedsfaktor, fordi forholdene i verden er blevet således, at den bedste vej til sikkerhed nu synes at være dannelsen af regionale sammenslutninger indenfor De Forenede Nationers rammer, en situation, som pagten regner med og synes at have forudset.

Men det er, som det allerede er blevet nævnt — jeg tror også af den højtærede udenrigsminister —, jo ikke alene Vesten, der på denne måde har søgt at konsolidere sig. Tværtimod kan det siges, at vejen hertil er blevet vist gennem de sammenslutninger, der har fundet sted med Sovjetunionen som den centrale magt. Alle stater i Østeuropa er forbundet med Sovjetunionen ved en lang række gensidige aftaler om militær og anden støtte. Samtidig er disse østeuropæiske stater forbundet indbyrdes ved tosidede pagter, der er blevet tilvejebragt for størstedelens vedkommende i årene efter krigen, altså regionale sammenslutninger og militære aftaler af akkurat samme karakter som den, der nu drøftes i Vesten. Derfor er det aldeles ubegrundet, hvis der fra nogen side ses noget særligt aggressivt eller for freden farligt i sådanne regionale sammenslutninger,

i særdeleshed når der, som det er tilfældet for Vestens vedkommende, er tale om fuldstændig frie beslutninger og aftaler, der ikke griber ind i landenes styreform eller det samfundsliv, der er blevet opbygget gennem folkevillens egen frie beslutning.

Den indtil dato mest udviklede regionale sammenslutning i Vesten er den union til gensidigt forsvar, som Storbritannien, Frankrig og Benelux-landene har dannet. De forhandlinger, der for tiden føres om dannelsen af en pagt mellem landene omkring Atlanterhavet og Nordsøen, er en videreførelse af de tanker, der ligger til grund for Vestunionens dannelselse. Her er der et punkt, som så ofte glemmes under de diskussioner, der føres, men som er af den største betydning for den rette vurdering af, hvad det her drejer sig om, nemlig at det jo ikke alene drejer sig om militære aftaler — denne side af pagterne er kommet stærkt i forgrunden på grund af den følelse af utryghed, der har grebet folkene —, men de har i virkeligheden et videre sigte, de tilstræber nemlig at tilvejebringe en tilstand af stabilitet og økonomisk sundhed, et fredeligt mellemfolkeligt samarbejde mellem stater, som har kulturgrundlag, livsanskuelse, sociale og økonomiske interesser fælles. Det økonomiske fællesskab har fundet udtryk i organisationen for europæisk økonomisk samarbejde, der med den amerikanske bistand igennem Marshallhjælpen søger at tilvejebringe et fast grundlag for de europæiske folks fremtidige levestandard. Der er i og for sig aldeles ikke noget opsigtsvækkende eller unaturligt i, at man søger at beskytte dette fællesskab, som man anser for at være en nødvendighed, med militære aftaler — militære aftaler, der kan sikre, at den fredelige stabilisering og opbygning kan komme til at foregå i ro, uden fare for krig. Det er under denne synsvinkel man efter vor opfattelse bør se problemerne, thi intet er mere ødelæggende for den så hårdt tiltrængte europæiske genopbygning end den stadige krigstrusel og den hermed forbundne indrepolitiske uro.

Vi har intet håb om, at vor økonomiske genrejsning skal kunne finde sted, uden at vi får skabt en sådan tryghed, og det er måske just derfor, at forsøgene på at skabe denne sikkerhed gennem regionale aftaler møder en så voldsom modstand, ikke mindst fra kommunistisk side.

Vi ser i disse planer om et samarbejde mellem de demokratiske stater et storstilet forsøg på at tilvejebringe forudsætningerne for en rolig udvikling i Europa og for at muliggøre, at de europæiske folk kan bevare og helst udbygge deres levestandard og